

[Aksel Larsen.]

Presse og deres økonomiske Pengemidler til Kamp mod Medlemmerne, til Kamp mod Oppositionen. Der kunde fremsættes i Snesevis af Eksempler paa, hvorledes man har tilsidesat fuldkommen lovmæssige Foretagender uden Afstemninger, traadt Lovene under Fod, nægtet at bøje sig for eller nægtet at udføre Generalforsamlingsbeslutninger o. s. v., blot fordi det kom fra Oppositionen. Det vilde blive farligt for den herskende socialdemokratiske Klike i de paagældende Fagforeninger eller Fagforbund at gøre andet, og derfor skulde denne Opposition slaas ned.

Naturligvis kunde der være Tale om at føre Kampen i Fagforeningerne paa anden Maade, end den bliver ført, Kampen om Fagforeningernes politiske Retningslinier, Kampen om, hvem der skal lede Fagforeningerne, Kampen om, hvilken Vej Fagforeningerne skal gaa — hvis man fra det i Fagforeningerne herskende Socialdemokratis Side overhovedet vil tillade en saadan Kamp. Men man er saa langt ude, at man erklærer, at dette at gøre Opposition i en Fagforening er i sig selv en Forbrydelse, som bør følges med omgaaende Eksklusion. Vi faar se Eksempler paa det. Der er adskillige Eksempler paa, hvorledes man under det ene eller andet ganske ulovmedholdelige Paaskud har slettet politiske Medstandere af Fagforeningerne, taget deres Bøger fra dem, nægtet dem Adgang til Generalforsamlinger o. s. v. Og i den kommende Tid kommer vi nok ud for langt værre og grovere Ting i den Retning.

Det er det Socialdemokrati, som stiller sig op her i Tinget og fastslaar, at det er Værnere af de demokratiske Traditioner, det Socialdemokrati, som værner de demokratiske Traditioner paa den Maade, at det sidder paa Fagbladene, som udgives for de Penge, vi alle sammen betaler i Kontingent, men nægter Medlemmer at komme til Orde i disse Fagblade, bekæmper Oppositionen gennem disse Fagblade uden at give Oppositionen Mulighed for at svare. Der er ingen Grænser for de Chikanerier, man tillader sig fra den Side, der er ingen Grænser for, hvorledes man tillader sig at misbruge Fagforeningens økonomiske Midler for at slaa Oppositionen ned (*Afbry-*

delse: Han kan ikke taale Modvinden i Fagforeningerne!).

Formanden: Medlemmerne maa ikke afbryde Talerne.

Aksel Larsen: Ja, disse Afbrydelser er jo Tegn paa, at man føler sig ramt, ellers vilde man vel ikke hyle, jfr. det gamle Ordsprog. (*P. Andersen:* Dette er ikke nogen Fagforeningsgeneralforsamling). Vi diskuterer Regeringens Politik! Regeringens Politik er baseret paa dens Herredømme over Fagforeningsapparatet. Hvis Socialdemokratiet ikke regerede over Fagforeningerne og havde Indflydelsen der, var Socialdemokratiet likvideret som politisk Parti herhjemme. Derfor er det nødvendigt at diskutere Socialdemokratiets Politik paa dette Felt.

Det, her er sagt, er til Belysning af de Metoder, med hvilke Socialdemokratiet efter eget Paastaaende bekæmper Fascismen, de Metoder, som der er givet Udtryk for af Regeringens Ordfører i den Slags Sager, den radikale Justitsminister Zahle, som siger, at den bedste Kamp mod Fascismen er at slaa Kommunismen ned. (*Stemmer:* Hør!). Jeg synes, at de Afbrydere, som raaber „Hør“, hellere skulde gaa lidt stille med Dørene efter den Afstemning, deres Partifæller har tilladt sig i Gaar i Hr. Hitlers Rigsdag. Den viser bedst, hvad socialdemokratisk Politik fører til, naar man gaar ud og siger, at man vil bekæmpe Fascismen ved at slaa Kommunismen ned.

I den Henseende har vi faaet adskillige Eksempler herhjemme paa, hvad Regeringen forstaar ved Kamp imod Fascismen, hvor den paa den ene Side — jævnfør Udtalelserne om Estrup — sender Politi hen paa de Møder, Kommunisterne organiserer, og bevogter disse Møder; hvor man følger udenlandske Kommuniste, der kommer her til Landet for at søge Asyl, søger at arrestere dem og faa dem udvist af Landet, men lader en Fascist og Morder som f. Eks. Hr. Pflug-Hartung bo her et halvt Aar igennem uden at antaste ham, uden at foretage sig noget for at faa den Herre sendt ud af Landet; hvor man tillader en nazistisk Agitator som den berygtede Hr.